

ΒΟΥΛΕΣ

ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολλο.
Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ,
Συνδρομαί γιμ κάθε χρόνο—ὁ κτὸ φράγμα εἶναι; μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα διωκ μέρα—δ' ἄκα φράγμα καί στὸ χέρι.

Ἐκποστὴν και τίτατον ἀριθμοῦνας χρόνον.
'στὴν κλειγὴν ἐδρεόμεν γιμ τῶν Παρθενόνων.

Τίσομας Ὀκτωβρίου,
ἦχος ἐμβατηρίου.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτώ κ' ἐθακίσιον,
νεκ ὄρτις Ρωμηῶν μετ' τὴν γλῶσσικ.

Χίλια και πενηνταρία,
'στὴν Ἐδρώπη φασαρία.

Κεῖ ἡ δοξασιμένη Κρητή τῆν Ἐνωσιν κηρύττει.

Χίλια καλὸς σὰς ὄρηκαμ, χίλια και δὴο χιλιάδες,
κί' ὀ κάμποι μετὰ λαλούδα και μετὰς προαιάνδες
τὴν ἔνωσι τρανολαῶν,
και πέλαγα φεγγοβολοῦν.

Χίλια καλὸς σὰς ὄρηκαμ, κί' ἡ δοξασιμένη Κρητή
μετὰ ψωνίη μετὰ φυγή τὴν ἔνωσι κηρύττει,
και χαίρειτ' φηλότερον τῶν γιμ Φηλορείτη.

Καθένας ἔτεστο κηρύγμα μετ' ὅτ' ἡ καρδιά του τῆσι,
γιὰ τοῦτο κί' ὀ Νεότουρκαι δὴν δὴ φωνάζουν ὄχι,
γιατὶ κί' ἔκταται σύμβολα φουκτόνουν λειουθρία,
πρῆς, καλλιηγαρία.

Ἦχολογοῦν ἀπὸ παντοῦ χαρμόσυνοις καμπάναις
και λέν παιδιὰ και μάνναις:
κτυπάτε τῆς καμπάναις μας ἀνάστασις νὰ γίνη,
κτυπάτε τῆς καμπάναις μας νὰ τῆς ἀκούν κί' ἔκταται,
ποῦ παίζουν τώρα χρόνους
μετὰ τοῦ νηοῦ τοῦς πόνους.

Πανηγυρίζουν ἄματα και κάθε καλλιημέρα
δροντοφωναί τὴν ἔνωσι... χίλιες φοραὶ μακάρι
νὰ γίνη τούτη τῆ φορὰ και νὰ μὴ μείνη μόνο
πῶθος κί' εὐχὴ σὰν ἄλλοτε γιὰ τὸ μεγάλο πόνο.

Μακάρι γιὰ τὴν ἔνωσι νὰ σόσῃ κάθε φέμμα,
δόξαις παλγαίς ν' ἀναστηθοῦν μετὰ ὀ αἰώνων χῶματα,
κί' ἀπὸ τῆ γῆ, ποῦ γιὰ νερὸ τὴν καρπακί' αἶμα,
νὰ ὄγουν Μινῶων στέμματα γι' ἄρματα στεφανώματα.

Κόλοπο τῆς Βουλγαρίας και κόλοπο τῆς Ἀυστρίας.

II.—Γιατὶ και ὀ δὴν μίλησις καθόλου, γιὰ τὴν Κρητή,
βετ' Φασουλῆ φασίτη;
Φ.—Τι νὰ σοῦ πῶ, βετ' Περικλῆ και τι νὰ φέλω πρώτα;
δὴν βλέπει πῶς ἐπέρχονται ραγδαία γεγονότα;

Δὴν κυττάζει λίγο, βλάκα,
τί μεγάλο κατατράκα
γίνεται μετ' ὅτ' ἡν ντουῖα;

Δὴν κυττάζει, βετ' μακρῆ,
πῶς μεγάλοι και μικροί
στῆκουν πάλι' ὅτ' ἡ πανιά;

Δὴν κυττᾶς τί πανικόσ
μετ' ὅτ' ἡ Μπόροσις ἔκα πῶσι,
και καθέσις πολεμικός
ξεφυτρῶναι μετ' ὅτ' ἡ μέση;

Δὴν κυττᾶς και ὀ μαγκούφα,
ποῦ ὀ ἄρῶσις προσφωνήσις,
πῶς Ἀνατολῆ και Δύσις
παίζουσι τὸ κλειτοσοοφῆ;

Δὴν ὀ ἀνησυχοῦν, κενέφῃ,
τῆς Ἀνατολῆς τὰ νέφῃ;
Δὴν κυττᾶς παντοῦ νεφέλας;
δὴν μαντιόσις κατηγῆς
πῶς ἐγκυμοῦναι θυέλλαις
φοβεραὶ καταστροφῆς;

Δὴν ἀκούσις πνοὴν κλυδώνων,
δὴν ἀκούσις πνοὴν λαίλαπτον
και ὀ στοῦς τῆφοῦς τῶν προγόνων,
και ὀ στοῦς τῆφοῦς τῶν προπάππων;

Δὴν κυττᾶς Καθοδῶρον στίφῃς
κί' ἄρπαγᾶς αὐτοῦ κί' ἔκταται;
δὴν ἀκούσις συνδικασίφῃς
γιὰ συνθήκας Βερολίνοῦ;

Και δὴν ἔτριεσ ἡπαρκατοῦν,
πῶς συνθήκη μείνει μόνῃ
τὸ ν' ἄρπαγῆς, τὸ νὰ πέρνει,
κί' ἔταν σοῦ ζῆτοῦν νὰ δέρνει;

